

[Ole Bjørn Kraft.]

kom til Behandling her i Tinget, rejste jeg paa Baggrund af de Oplysninger, som var fremkommet fra maritim Side, Spørgsmaalet om Flaadens Forfald her i Tinget, og den da siddende Venstregering erklærede gennem sin Forsvarsminister Hr. Brorsen, at den paa Grund af de fremkomne Oplysninger havde til Hensigt i Begyndelsen af næste Samling at fremsætte et Forslag til en Nyordning af Forsvaret. Under disse Omstændigheder, og da vi samtidig opnaaede en Forøgelse af Budgetterne paa 345 000 Kr., var der ingen Grund for os til ikke at stemme for Finansloven, thi det maatte være vor Opgave at søge en Nyordning gennemført saa hurtigt som overhovedet muligt. I November 1927 forelagde daværende Forsvarsminister Brorsen da ogsaa sit nye Forslag om Rigets Forsvar, men da der ikke i Løbet af dette Aar blev gennemført en Nyordning, krævede vi paa ny ved Finanslovens Behandling her i Tinget en Forhøjelse af Budgetterne og opnaaede denne Gang at sætte dem i Vejret med 1,2 Mill. Kr., saaledes at man havde Sikkerhed for, at Flaadens Linie var i sødygtig Stand, indtil en Nyordning kunde blive gennemført.

I logisk Konsekvens af hele vor Politik, hvis Maal hele Tiden har været at bringe det eksisterende Misforhold ud af Verden, besluttede vi i Foraaret 1929, da Forsøget paa at skabe en Nyordning nu definitivt var strandet inden Finanslovens tredie Behandling, og da Regeringen i Modsætning til tidligere ikke var at formaa til at øge Bevillingerne, de Bevillinger, som de selv havde erkendt var for smaa, og der ikke længere var Udsigt til en Nyordnings Gennemførelse, at fralægge os ethvert Medansvar for den videre Udvikling ved at undlade at stemme for Finansloven.

Der er derfor en ganske klar Linie i hele denne Sag fra vor Side. Det konservative Parti er fra det første Øjeblik med den Styrke, det raader over — og mere kan jo ingen forlange — gaaet ind for, at den nuværende Tilstand blev ændret, og da det ikke viste sig muligt trods hele vor Agitation for dette Spørgsmaal at samle et Flertal om en Ændring, har vi overladt Ansvar til de øvrige Partier. Det er dem og ikke os, der vil være paa Anklagebænken, naar Historien skal fælde Dom i denne Sag. Først og fremmest gælder det naturligvis de Partier, der har haft et Regeringsansvar at varetage, og ikke mindst efter vor Opfattelse Venstre, i hvis Magt det har staaet i hele den Periode, hvor det har haft Regeringen, at gennemføre

de nødvendige Bevillinger til Flaaden med vor Støtte. Det er ikke saaledes, at Venstregeringen maatte gaa forgæves til de Konservative om de fornødne Bevillinger til Flaaden, Venstre har hele Tiden haft det i sin Haand at hindre Flaadens Forfald, men de har ikke haft Villie dertil, lige saa lidt som de nuværende Regeringspartier har det, og derfor maa de ogsaa bære Ansvar for de Følger, som deres Politik allerede har faaet, og som den vil faa i Fremtiden. Det er i Virkeligheden ganske urimeligt, at de, der ikke selv vil foretage noget til en Ændring af Tilstandene, retter Anklage imod andre. Det maatte dog være naturligt, at man, hvis man bebrejdede andre et Ansvar i denne Sag, saa erklærede sig villig til at ændre den. Vi har hele Tiden erklæret, at vi var villige til at give de fornødne Bevillinger, og naar de ikke er blevet givet, er det, fordi de andre Partier i denne Sal ikke har villet give Tilslutning dertil.

Det ejendommelige i den ærede Ordfører Hr. Jesper Simonsens Udtalelse kommer dog først rigtig til sin Ret i den Omtale, han gav af den konservative Betænkning og de Retningslinier, vi her har udstukket for en Nyordning af vort Forsvarsvæsen. Den Fremstilling, det ærede Medlem gav, var ikke blot usaglig i en Grad, som man skulde anse det for umuligt for en Udvalgsformand og oven i Købet en Landsdommer, men den var tendentiøs i en Grad, der grænser til Perfidii. Man maatte af det ærede Medlems Fremstilling faa det Indtryk, at det konservative Parti i sin Betænkning har skitseret en Nyordning, der gaar langt ud over, hvad man hidtil har tænkt sig af Militærvæsen i Danmark, baade med Hensyn til de militære Styrker indenfor de forskellige Vaabenarter og med Hensyn til Udgifterne. Noget saadant er overhovedet ikke Tilfældet og kan ikke læses af Betænkningen, det er fri Fantasi, opfundet for Lejligheden af den ærede Ordfører.

Det konservative Forslag, hvis Hovedlinier er optrukket i Betænkningen, tilsigter at skabe en Nyordning, der har draget Konsekvenserne af den militærtekniske Udvikling og Verdenskrigens Erfaringer. Vi har i særlig Grad peget paa Nødvendigheden af at tage Hensyn til Flyvevaabnets rivende Udvikling og til den vaabentekniske Udvikling, der har muliggjort en stærk Motorisering, ligesom vi har søgt at definere, hvilke Opgaver der i første Række vil blive stillet Værnet, og af hvilken Karakter dette Værn maatte være, hvis det skulde være i Stand til at løse dem. Men vi har intetsteds i denne Betænkning tilkendegivet, at det vilde